

τινος ἡ ἐμφάνισις, μωρίας τῷ προσέφερεν εὐδαιμονίας, νὰ γονιπέ-
τῃ πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ νὰ τῷ λέγῃ ἀπὸ τὰ βάθη αὐτὰ
τῆς καρδίας τῆς. — Εἶμαι ἐδική σου! σὲ ἀγαπῶ!.. ὦ, τὸ
τοιούτον εἶναι φρικτὸς!

Ἡ Ἀριάδνη ἔκυψε τὴν ὠρχίαν αὐτῆς κεφαλὴν τὴν ὁποί-
αν περιέβαλλεν ὁ Φίλιππος διὰ τῶν βραχιόνων του, ἐπὶ
δὲ τῶν χειλέων τῆς Ἀριάδνης ἐπετίθετο τὸ πρῶτον τοῦ ἐ-
ραστοῦ τῆς φίλημα καὶ ὁ τελευταῖος του δι' αὐτῶν διήρ-
χετο στεναγμὸς.

Μετὰ πρὸς πέντε περίπου ἑτῶν, δύο νεανίαι κομψῶς
ἐνδεδυμένοι, διὰ τῶν βραχιόνων συγκρατούμενοι ἐπεριπά-
τουν εἰς τὸν μῦθον τοῦ Σταυροδρομίου περίπατον, τὸ Τα-
ξίμιον.

Ἐντὸς φορείου ὅπερ δύο ῥωμαῖοι ἄνδρες ἔφερον ἐκ-
θητο γυνὴ κάτωχρος καὶ περίλυπος.

— Περὶ ἄργον! εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν, πόσον συμπα-
θητικὴ ὠρχιότης!

— Τὴν ὁποίαν ἄμως ὁ θεὸς παραλαμβάνει μετ' ὀλί-
γον εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

— Ἀ! μὴ ἀσειστότητας, ἰατρός μου, εἰπείπεν ὁ προλαλήσας.

— Δυστυχῶς, φίλε μου, ἀπάντησεν ὁ νέος Ἀσκληπιδῆς,
τὴν κυρίαν τὴν ἐγνώρισα ἐκ τοῦ πλησίον, ὀνομάζεται Ἀ-
ριάδνη, συνεχῶς τὴν ἐπισκέπτομαι μάλιστα, καὶ ὡς φίλος
καὶ ὡς ἰατρός...

— Αἶ, λοιπόν...

— Ἡ ἐπιστῆμη δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιπαλαίσῃ μετὰ
τῆς φύσεως ἢ τῶν βουλῶν τοῦ ὑψίστου, ἀπάντησεν στενά-
ζων ὁ ἰατρός, δυστυχῶς ἡ κυρία πάσχει ἀπὸ μαρασμόν!...

N. Γ. Η.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΙ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ ΑΡΧΗ-
ΓΟΣ.** — Ὅτε Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἐξεστράτευσεν πρὸς
κατάκτησιν τῆς οἰκουμένης, ἐφθάσεν εἰς εὐφορὸν τι κράτος
ἄγνωστον διατελέσαν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, κατοικου-
μενον ὑπὸ Ἀφρικανῶν διαιωμένων ἐν πενιχραῖς καλῶν
καὶ ἀγνωστών τὸν πόλεμον. Ὁδηγηθεὶς δὲ ἐνώπιον τοῦ
ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς, οὗτος τῷ προσέφερεν διαφόρους ὀψώ-
ρχας καὶ ἄρτον ἐκ χρυσοῦ. — Τρώγετε λοιπὸν χρυσίον ἐ-
δῶ; ἠρώτησεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. — Ὅχι ἀπάντησεν
ὁ Ἀφρικανός· ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡδύνασο νὰ εὕρῃς εἰς τὴν
πατρίδα σου καὶ ὀψώρχας φυκτικὰς καὶ ἄρτον, διὰ τὴν λοιπὴν
ἡλθες ἐδῶ; — Τὸ χρυσίον σας δὲν μ' ἐλθεῖν ἀπάντησεν
ὁ Μακεδὼν ἡλθα νὰ σπουδάσω τὰ ἥθη σας. — Ὅπως ἐ-
πιθυμεῖς· μένει ὅσον καφὸν θέλεις εἶσαι ἐλεύθερος.

Ἐνθ' συνωμίλουν τοιαυτοτρόπως, δύο ἄνδρες προσήλθον
φιλονεικίαν τινὰ ἔχοντες μεταξύ των εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ
ἀρχηγοῦ των. Καὶ ὁ μὲν ἐνάγων, ἤρξατο τοιαυτοτρόπως.

— Ἠγόρασα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἐν μέρος γῆς,
σκάπτων δὲ ἀργώτερα εὖρον θησαυρὸν χρυσοῦ· ἐπειδὴ δὲ
ἠγόρασα τὴν γῆν καὶ ὄχι τὸ χρυσίον ζήτω νὰ τὸ ἐπιστρέ-
ψω εἰς τὸν πωλητὴν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν θέλει νὰ τὸ δεχθῇ·
παρακαλῶ ὅθεν τὸν ἀρχηγὸν νὰ ἀναγκάσῃ τὸν πωλητὴν
νὰ δεχθῇ τὸ εἰς αὐτὸν ἀνήκον χρυσίον.

Ὁ δὲ ἐναγόμενος ὑπέλαθεν. — Ἐπώλησα τὴν γῆν καὶ
ὅλα τὰ εἰς αὐτὴν ἀνήκοντα· ὥστε τὸ χρυσίον εἶναι ἐδι-
κόν του.

Ὁ ἀρχηγὸς συγκεφαλαιώσας τὰς ἐκθέσεις τῶν φιλονει-
κούντων καὶ σκεφθεὶς πρὸς μικρὸν ἠρώτησεν τὸν ἕνα. —

— Δὲν ἔχεις, νομίζω, ἕνα υἱόν, φίλε μου; — Ναὶ ἀπὴν-
τήσεν οὗτος. Ὁ δὲ ἀρχηγὸς στρεφόμενος πρὸς τὸν ἕτερον.

— Δὲν ἔχεις καὶ σὺ μίαν θυγατέρα; — Ναί. — Λοιπὸν,
ἡ θυγάτηρ σου ἂς λάβῃ σύζυγον τὸν υἱόν σου, καὶ ὁ θησαυ-
ρὸς ἂς δοθῇ εἰς τὸ ζεύγος, ὡς γαμήλιον δῶρον.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐξεπλήχθη διὰ τὴν δίκην ταύ-
την ἐννοήσας δὲ τοῦτο ὁ ἀρχηγός, — Ἡ ἀπόφασίς
μου σοὶ φαίνεται ἄδικος; τὸν ἠρώτησεν. — Ποσῶς· ἀλλὰ
μ' ἐκπλήττει. — Καὶ πῶς ἤθελε τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις αὐ-
τῇ εἰς τὴν πατρίδα σου; — Νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν,
ἀπάντησεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἠθέλωμεν θέσει ὑπὸ κράτησιν
τοὺς δύο ἀντιδίκους καὶ δώσωμεν τὸν θησαυρὸν εἰς τὸν
βασιλέα. — Εἰς τὸν βασιλέα! ἀνέκραξεν ὁ Ἀφρικανός μετ'
ἐκπληξέως. Καὶ ὁ ἥλιος λάμπει εἰς τὴν πατρίδα σας; —
Βεβαίως. — Βρέχει; — Ἀναμειβόμενος. — Παράδοξον! ὑ-
πάρχουν καὶ ἡμεῖς ζῶν τρεφόμενα ἀπὸ χάρτον; — Βέ-
βαια. — Ἐ! τότε λοιπὸν, ὑπέλαθεν μετ' ἀγανακτισέως,
ὁ Ἀφρικανὸς ἡγεμὼν, πρὸς χάριν τῶν ἀθῶων αὐτῶν πλα-
σματίων συγχωρεῖ τὸ ὑπερτάτον Ὅν εἰς τὸν ἥλιον νὰ
λάμπῃ εἰς τὴν πατρίδα σας καὶ εἰς τὴν βροχὴν νὰ ποτί-
ζῃ τὴν γῆν σας, διότι σεῖς οὔτε τοῦ ἡλίου οὔτε τοῦ ὕδα-
τος ὑπάρχετε ἄξιοι!

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. — Ὁ Καλὶφης Αἰγιάγης,
ὅστις εἶχε καταστῇ τρομερὸς εἰς τοὺς ὑπηκόους του διὰ
τὴν ἐμψύχτητα καὶ ἀπανθρωπίαν τοῦ χαρακτῆρος του, πε-
ριήρχετο πολλάκις τὰς ἀπεράντους πεδιάδας τοῦ βασιλείου
του ἀνευ ἀκαλούθων καὶ ὡς ἀπλοῦς μαχητῆς ἐνδεδυμένος.
Ἡμέραν τινὰ ἀπκντᾷ ἕνα Ἀραβὶ καὶ λέγει αὐτῷ. — Φίλε
μου, ἐπεθύμουν νὰ μάθω ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Αἰγιάγης πε-
ρὶ τοῦ ὁποίου τοσούτος γίνεται λόγος. — Ὁ Αἰγιάγης, ἀ-
πάντησεν ὁ Ἀραβὶ, δὲν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι τίγρις, εἶναι
αἰμοδόρον θηρίον! — Καὶ τί ἐγκλημα ἐπραξεν; — Μύρια!
ἐπὶ τὸ αἷμα τόσων ὑπηκόων του! — Δὲν τὸν εἶδες ποτέ;
— Ὅχι. — Ἐ! λοιπὸν ὕψωσον τὸ βλέμμα σου· ἐγὼ εἶμαι
ὁ Αἰγιάγης! Ὁ Ἀραβὶ χωρὶς οὐδεμίαν νὰ δείξῃ ἐκπληξιν

θεωρεῖ τὸν Καλὶφην ἀτενῶς, καὶ τῷ λέγει ἀγερῶχος. —
 Ἄλλὰ σὺ, γνωρίζεις τίς εἶμαι; — Ὅχι. — Εἶμαι ἐκ τῆς
 γενεᾆς τῶν Ζαβαίρων τῆς ὁποίας ἕκαστος ἀπόγονος γίνε-
 ται παράφρων ἀπαξ τοῦ ἔτους καὶ σήμερον εἶναι ἡ ἡμέρα
 τῆς παραφροσύνης μου. Ὁ Αἰγιάγης ἐμειδίκασε εἰς τὴν εὐ-
 φυᾶ ἀπάντησιν τοῦ Ἀρκῆος καὶ ἐσυγχώρησεν αὐτόν.

ΓΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ. — Αἰεμαργὸς τις εὐρισκόμενος ἡμέραν
 τινὰ ἐν θορυβῶδι συμποσίῳ, — Σιωπῇ! κύριοι, ἀνέκραξεν
 πρὸς τοὺς συνομιλοῦντας ὑψηλοζώνως· μετὰς φωνᾶς σας
 δὲν ἀκούει κανεὶς τί τρώγει!

ΚΟΙΜΟΥΜΑΙ. — Κύριος τις ἔκρουε πρῶτον τινὰ τὴν
 θύραν ἐνὸς φίλου του. — Τίς εἶναι; ἠρώτησεν ὁ ἔσωθεν
 φίλος. — Ἐγώ, Ἀλέξανδρε κοιμᾶσαι; — Διαιτί; τί θέ-
 λεις; — Ἦθελα νὰ σὲ παρκαλέσω νὰ μοὶ δανείσῃς δέκα
 φράγκα. — Κοιμοῦμαι, φίλε μου.

Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΟΝΟΥ. — Χωρικός τις πρῶτον ἦδη
 φορὰν εἰσερχόμενος εἰς Παρισίους περιειργάζετο μετὰ κεχη-
 νὸς στόμα πάντα τὰ περὶ αὐτὸν περίεργα καὶ ἀνεγίνω-
 σκεν ἀπάσας τὰς ἐπὶ τῶν καταστημάτων ἀνηρτημένας ἐ-
 πιγραφάς· σταθεὶς ὅμως ἐνώπιον καταστήματος κολλυβι-
 στοῦ καὶ μὴ βλέπων, φυσικῶς τῷ λόγῳ, οὐδεμίαν ἐπιγρα-
 φήν, εἰσῆλθε καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κολλυβιστὴν ὅστις
 ἦν μόνος ἐν τῷ καταστήματι, — Τί πωλεῖτε ἐδῶ; ἠρώτη-
 σεν. Ὁ κολλυβιστὴς ἐπιθυμῶν νὰ ἐμπαῖξῃ τὸν ἀπλοῖκόν
 ἄνθρωπον, — Κεραλὰς ὄνου πωλοῦμεν, ἀπήντησεν. — Καὶ
 ὡς φαίνεται ὑπέλαβεν εὐστόχως ὁ χωρικός κάμνετε μεγὰ-
 λην πώλησιν, διότι μίαν μόνον κεραλὴ μένει ἀκόμη εἰς τὸ
 κατάστημα σας.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΡΙΛΙΟΥ.

Ἐνα παιδί ζιζάνιο τὴν πρώτην Ἀπριλίου,
 Σ' ἐδ' ὁδὸν τοῦ πουργῶ πουργῶ
 Εὐρῆκε μὲν, — Ὡς προσκυνῶ,
 Τὴν λέγει, « κυρ' ἀρχόντισσα τοῦ Διπλοφαναρίου.
 « Ἠκούσατ' ἐν ἱατρικὸν ἀπίστευτον τινός;
 « Π' ἀνανεῶναι παῖς γρηαῖς,
 « Ταῖς δαχημαῖς κάμνει θεαῖς
 « Καὶ μετὰ δόντια φαίνονται ὅσκις δὲν ἔχουν δόντι; »
 Ἦ κούτσουδόντ' ἀρχόντισσα τὴν μὲν τοῦ παιδίου
 Ἐπίστευσε δι' ἀληθείας,
 Χωρὶς ποσὺς νὰ θυμῇ.

Ἀπ' τὴν χαρὴν τῆς ὅτι ἦν ἡ πρώτη Ἀπριλίου.
 Εἰς γέρον μεγαλέμπορος καμπουριαστὸς πηγαίνει
 Ὅταν τὸν βλέπῃ τὸ παιδί
 Τὸν λέγει — « Στάσου, ἐπειδὴ
 « Σ' τὸ σπῆτι ἡ βεδέκκα σου ἀπὸ ταμπλά 'πεθαίνει ». —
 Φτερά ὁ γέρον ἔκαμε καὶ ἔτρεξε δραμαῖος
 Νὰ τὴν προφθάσῃ ζωντανή,
 Τὸ δ' ἑλληνόπαιδα κινεῖ
 Ἐ' εἰς θυτικὸν ἑμπρὸς καμπὰ προσπίπτ' ἐδαφιαῖος.
 « Τὸ χέρι σας, τὸ χέρι σας, τὸν λέγει, γέροντά μου,
 « Ἐγὼ παιδί σας ταπεινὸ
 « Ἐπιθυμοῦσα τὰ γενῶ,
 « Νὰ ἐξαλείψω ἄγια, τὰ τόσα κρίματά μου... »
 Δὲν πρόφθασε τοῦ κοντροῦ νὰ εἴπῃ τι ἀκόμη
 Ἐ' ὁ Φραγκισκάνος τινάχθαις
 Τ' ἀνήκουστον σιμδὴν εὐθὺς
 Ν' ἀναγείλῃ ἔτρεξε ε' τὴν προσφίλῃ του Ῥώμη.
 Ἐκεῖνο δὲ ε' ἕνα σωρὸν φωνάζει ὑκαλλήλων,
 — « Εἰδῆσθαις ἔχομεν καλαῖς,
 « Ὁ Ἠγεμὼν σας ταῖς πολαῖς
 « Γνωρίζετε ἐκδουλεύσεις σας καὶ τὸν μεγάλον ζῆλον,
 « Καὶ πόσῃ πίστιν δείξατε καὶ μ' αἰσθημα ὁποῖον,
 « Ἐφάνητε κατὰ καιροῦς,
 « Θὰ σὰς τιμήσῃ μετὰ σταυροῦς
 « Ἐπὶ τ' αὐτοῦ ὀλόκληρον ἐγέμισ' ἕνα πλοῖον. »
 Πιστεύσαντες ε' τοὺς λόγους των ἐφέρανε ε' τὴν τρέπη
 Ὅλοι τὰ χέρια αὐθωρεῖ,
 Νὰ εἰ θὰ πῇ galanterie...
 Σαράντα κούπαις ἄδικαν διὰ μιᾶς σαλέπι !!!
 Τὸ δὲ ζιζάνιο εὐθὺς εἰρέθη ε' ἄλλον δρόμον,
 Μ' ἕνα κοντόν νὰ ὁμιλῇ,
 Ὅστις ε' τὸ μάτι μετὰ γυαλῖ,
 Ἐνόμιζεν ὅτι κρατεῖ τοῦ Ἠωθεῖ τὸν νόμον.
 Ἦτον αὐτὸς ἀσφαλίστης καὶ ἐξ ἐκείνων ὅσοι
 Ἐφέτος τὰ ἐχάλασαν
 Ὀλίγον μετὰ τὴν θάλασσαν,
 Διότι τῆς ἐπέστρεψαν ὅσα τοὺς εἶχε δώσει.
 — « Ὁ ἀσφαλίζων τὴν κριθὴν τὸν σίτον καὶ τὰ πλοῖα,
 « Νομίζω, λέγει, ὡς σωστόν,
 « Νὰ ἀσφαλίσῃ καὶ ἐαυτόν,
 « Ἦναι φορτίον τί θὰ πῇ ε' τὰ τόσα σας φορτία!
 « Διότι ἂν ἐμάθαιτε τὰ νέα, κύριέ μου,
 « Τριάντα πλοῖα σιτηρὰ
 « Σ' τὸν δρόμον ἔκαμαν νερά
 « Ἐρρίφθησαν ε' τὸν Σουλινὰ ὑπὸ σφοδροῦ ἀνέμου. »
 Μὲ χεῖλη ποῦ λωλοῖσιν μετὰ μᾶστι ποῦ μιλοῦν
 Ἐφάνη καλλονὴ ξανθή,
 Χωρὶς δ' αὐτὸ νὰ στοχασθῇ
 Ὅτι — αὐταῖς ὀλόκληρο τὸν κόσμον τὸν γελοῦνε,
 Τὴν λέγει, — « Σὰν ποῦ σμίγουνε τὰ ῥόδα μετὰ τριφύλλια
 « Σ' τὴν ἀνοιξὶν μας τὴ χρυσῇ,
 « Ἄν λίγο ἤθελες καὶ ἐσύ,
 « Καὶ τὰ, δικὰ μας μετὰ φερά νὰ σμίξουν ἐδῶ χεῖλια!
 « Ἦ νέα χαμογέλασα, ε' τὸ χαμογέλασμά της »